Dagboeknotities uit Antwerpen: Twintig Jaar Tussen Hoop en Uitsluiting

Gepubliceerd op 8 april 2025

De jaren in Antwerpen hadden diepe groeven in mijn ziel gekerfd. Ik had mijn leven hier opgebouwd, mijn boterham verdiend tussen de statige herenhuizen en de bedrijvige haven, maar de warmte van de Antwerpse gemeenschap bleef een onbereikbaar ideaal. Ondanks mijn inspanningen om me te integreren, bleef er een onzichtbare muur bestaan. Het was een constante bron van frustratie: een knagend gevoel van buitenstaander te zijn in de stad die mijn thuis had moeten worden.

Twintig jaar proberen

Ik kende de kronkelende straatjes beter dan mijn eigen broekzak, sprak met een zachte ‘g’ en probeerde de typische uitdrukkingen te gebruiken. Toch bleef ik een vreemde, iemand die er wel was, maar er nooit helemaal bij hoorde. Diep vanbinnen wist ik het: ik was geen geboren en getogen Antwerpenaar, en dat verdict leek onherroepelijk.

Waarom ik bleef

De vraag waarom ik bleef, spookte vaak door mijn hoofd. Het antwoord was complex, een verstrengeling van noodzaak en een onverklaarbare aantrekkingskracht. Antwerpen was als een ring, gesmeed uit harde stenen en onzichtbare ketens, die me gevangen hield. Het was een haat-liefdeverhouding.

Mijn inkomen, hoe mager ook, kwam uit deze stad. Ik was afhankelijk van haar grillige ‘goodwill’. Antwerpen voorzag in mijn basisbehoeften. Ik had een dak boven mijn hoofd, al was het dan een klein en gehorig appartementje. Er was werk, hoe onaanzienlijk ook. En er was de anonimiteit, een deken die me beschermde tegen de blikken van anderen.

Een onzichtbaar bestaan

Op het platteland zou mijn vrijgezellenbestaan en mijn *lichte fysieke beperking* me tot een onderwerp van gefluister maken. Hier was ik onzichtbaar. En die onzichtbaarheid gaf me, pervers genoeg, een soort vrijheid.

De stad als spiegel

Elke dag confronteerde Antwerpen me met de eenzaamheid van het stadsleven: de constante strijd om rond te komen, het gebrek aan echte verbondenheid. Maar paradoxaal genoeg voedde de stad ook een flakkerend vlammetje van hoop in me, een vaag geloof in een betere toekomst, ook al bleven de beloftes meestal uit.

Af en toe was er een glimp van menselijkheid: een vriendelijk woord, een tijdelijke klus. En dat was dan genoeg om me weer vast te klampen aan de illusie, al wist ik diep vanbinnen dat het leugens waren.

De overleving

Ik overleefde als een nachtdier: door dronken nachtrijders op te pikken, toeristen met gladde praatjes te lokken, de stad te verkopen alsof ze een levend museum was. De armoede, de verloedering, de verborgen wonden — daar keek niemand naar. Zeker niet in de toeristische brochures.

En toch, onder het beton, was er soms een onverwacht vleugje provinciaalse naïviteit. Een goedgelovigheid die contrasteerde met de harde façade van de metropool.

Het verdict

Na twintig jaar wist ik het zeker: ik zou nooit echt deel uitmaken van deze stad. En eerlijk gezegd… ik denk niet dat Antwerpen op mij zat te wachten.

Tags: #dagboek #leveninantwerpen #eenzaamheid #overleven #stedelijkleven #persoonlijkverhaal #antwerpen #onzichtbaarheid #maatschappij #reflectie

Lees ook: Meer dagboekfragmenten op Photolus.com